

Акула.

Л. Н. Толстой.

Нашиятъ корабъ бѣше хвърлилъ котва при африканския брѣгъ. Деньтъ бѣше прѣкрасенъ; отъ морето духаше свѣжъ вѣтръ, но привечерь врѣмето се измѣни: стана задушно, и като изъ топла печка се носѣше къмъ насъ въздухъ отъ пустинята Сахара. При залѣзъ слънце нашиятъ капитанъ излѣзе на палубата и извика: „кжпете се!“ Въ една минута матроситѣ заплуваха изъ водата и спуснаха паруса, привързаха го и устроиша въ него баня.

На кораба съ насъ бѣха двѣ малки дѣца. Тѣ първи заплуваха изъ водата, но скоро имъ стана тѣсно въ паруса и тѣ се рѣшиха да се надбѣгватъ по откритото море.

Двамата, като гущери, се изтѣгаха въ водата и съ всички сили заплуваха къмъ мѣстото, дѣто се показваше червената котва.

Едното момче отпърво изпрѣвари другаря си, го послѣ започна да остава назадъ.

Бащата на момчето, стариятъ артилеристъ, стоеше на палубата и се любуваше на своя синъ. Но когато той започна да остава назадъ, баща му извика: „Не се оставай да те надмине! Плувай съ всички сили!“

Отеднажъ нѣкой отъ палубата извика: „акула!“ — и всички ние видѣхме въ водата гърба на морско чудовище.

Акулата плуваше право къмъ момчетата.

— Назадъ! назадъ! върнете се! — викаше артилеристътъ. Но дѣцата не го чуваха, плуваха все